

RECI NE NASILJU:

Digitalno nasilje

Dete krene u školu i dobije kompjuter, tablet ili pametni telefon. Ako već i u vrtiću nije posedovalo neku od ovih stvarčica. Profili na društvenim mrežama se brže bolje otvaraju jer „**svi ih imaju!**“ Za početak, sve je bezbrižno, igraju se igrice, sakupljaju poeni, lajkuju slike kućnih ljubimaca.

A onda, odrastaju.

Počinje da im bude važno koliko prijatelja imaju, pa dodaju i koga znaju i koga ne znaju. Bitni su lajkovi. Bitno je kako izgledaš na fotografijama. Dodajte uz to mladost, neiskustvo, naivnost i brojnost ljudi koji to mogu i žele da zloupotrebe.

Naslućujete ishod.

Dovoljno smo čitali o pedofiliji ili slučajevima kada se tinejdžeri samoubijaju jer su ih drugari vređali ili ismevali na društvenim mrežama, ali i uživo.

Digitalno nasilje uključuje sve slučajeve korišćenja elektronskih uređaja i Interneta da bi se neko namerno uplašio, povredio ili ponizio (slanje pretećih ili uvredljivih SMS poruka, mejlova, snimanje video klipova i kačenje na internet i sl). Ono može biti prisutno **24h svaki dan u sedmici**, nije prostorom ograničeno, publika i svedoci mogu biti mnogobrojni i mogu se brzo povećati.

Preko Interneta možemo biti žrtve i odraslih i vršnjaka.

Ono što je specifično kod ove vrste nasilja jeste to što se nasilnicima pruža **mogućnost anonimnosti**. Žrtve mogu da pretrpe veliku (za početak psihičku) štetu, a da pritom nemaju mogućnost da se zaštite ili odbrane.

Informacije se putem Interneta brzo šire što dodatno komplikuje situaciju i uslovljava problem.

Digitalno nasilje je teško ograničiti, **posledice su ozbiljne**, ali rešenje nije zabraniti mladima da koriste Internet. Njih bi trebalo **edukovati** kako da bezbedno i obazrivo uživaju u društvenim mrežama i svakodnevnom surfovanju.

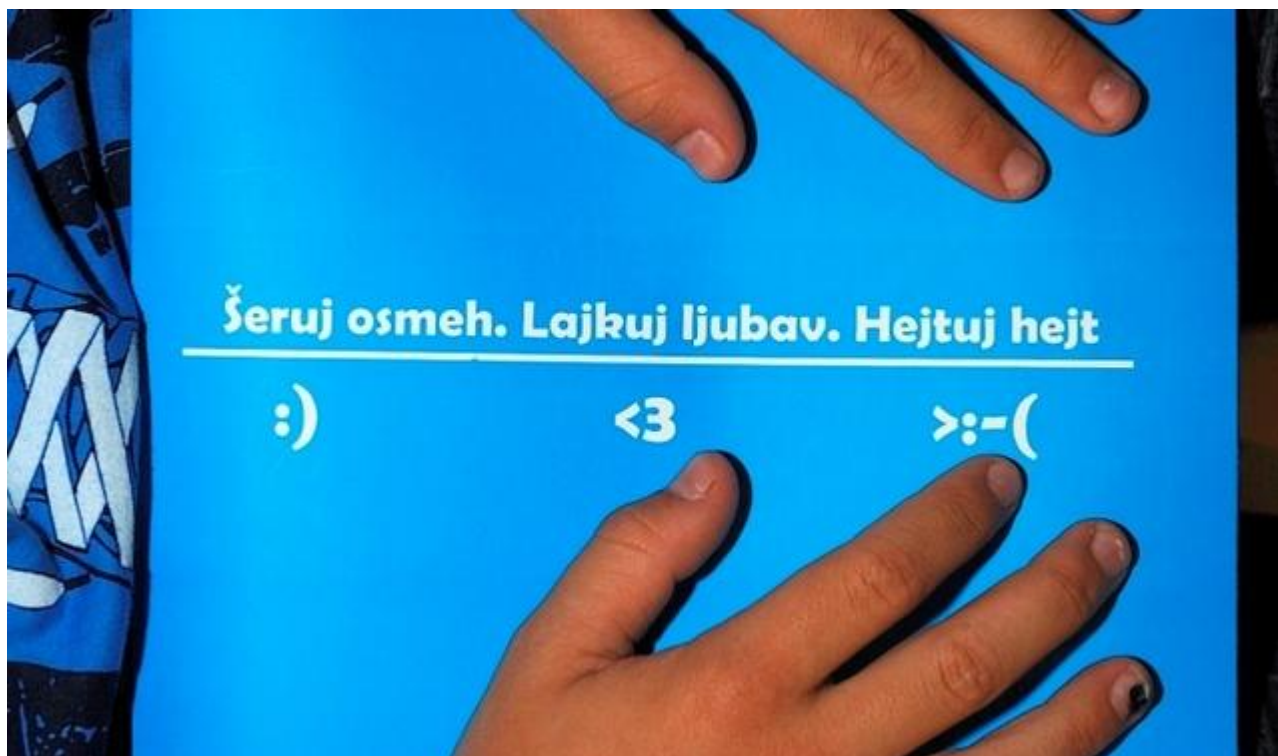
Rešavanje problema pre svega počinje od roditelja, preko škole, pa sve do državnih institucija koji bi inicijativama i zakonima trebalo da regulišu ovu oblast.

Međutim, „*roditelji male dece nisu svesni opasnosti, a roditelji adolescenata nemaju dovoljno veština da izgrade dobar odnos sa decom, i često znaju jako malo o Internet tehnologiji*“, kaže **Dubravka Nikolovski**, rukovodilac projekta o suzbijanju digitalnog nasilja „**Igraj bezbedno**“. Gotovo svi učenici pristupaju svakodnevno Internetu, a manje od polovine roditelja se interesuje šta oni za to vreme rade. Zato, bez obzira na neinformisanost o digitalnom nasilju, trebalo bi raditi na **komunikaciji roditelja i dece** kako bi se svaki mogući **problem već na samom početku sasekao**.

Činjenica je da bi se digitalno nasilje smanjilo potrebno je na što bolji način povezati Ministarstva, škole, roditelje i decu. Za sada najveći broj projekata pokreće **Ministarstvo prosvete u saradnji sa Unicefom**, koje takođe podržava razne druge projekte. Iako je veliki broj škola uključen, neke ne pokazuju preveliku spremnost da sarađuju i ne govore mnogo o digitalnom vršnjačkom nasilju sa đacima.

Takođe, postoji problem jer škole često ne mogu da zainteresuju učenike za temu o kojoj se priča. **Razlog** pre svega je u tome što mnogo **profesora** još uvek ne gaji preveliki optimizam prema informacionim tehnologijama ili ne znaju da ih koriste. **Učenici**, s druge strane, izražavaju posebno interesovanje za nove tehnologije i često neoprezno ostavljaju svoje podatke i pristupaju svakakvim sajtovima.

Ipak, u prethodnim projektima su pokazali da znaju kakve **opasnosti vrebaju na mreži**. Trenutno su najveći problem, u celoj mreži prevencije digitalnog nasilja, roditelji. Oni još uvek ne poseduju dovoljan nivo znanja o Internetu i modernim tehnologijama.

Da podsetimo, nasilje prestaje sa tobom!

Ako si žrtva nasilja ili poznaješ nekoga ko trpi batine, uvrede ili druge vrste uznemiravanja i napadanja, moraš to reći **glasno**.

Nasilnike treba prijaviti, jer je to jedini način da se sa njima izborimo.

Na sajtu www.nasiljenemaopravdanja.org možeš pronaći **SOS** brojeve telefona, a imaš mogućnost i da sa drugima поделиš svoju priču kako bi sebi, ali i njima pomogao i pokazao da nisu sami.

Samo **zajedno** se možemo izboriti za **sigurnost i bezbednost svih nas**.

Šta mogu da uradim ukoliko sam preživeo/la neki oblik nasilja?

Kontaktirajte SOS telefone na kojima pozivi mogu biti anonimni <http://www.zeneprotivnasilja.net/o-nama/spisak-organizacija>

Kontaktirajte centar za socijalni rad <http://www.womenngo.org.rs/publikacije/publikacije-o-nasilju/291-postupanje-centra-za-socijalni-rad-u-situacijama-nasilja-u-porodici-2013>

Pozovite policiju http://www.womenngo.org.rs/images/publikacije-nasilje/Policija_letak_2011.pdf

Procitajte Sigurnosni plan http://www.womenngo.org.rs/images/publikacije-novo/Sigurnosni-plan_2011.pdf